

Füvé graduáció in 1961

It is a great privilege to me greating you at our graduating ball to night. We, the professors and the students are very glade to meet with so many friends during this occasion and we hope you enjoyed and you are still going to enjoy our program. My friend, Endre told you the story of this traditional graduating event in English so let me say a few words in Hungary, as a farwell - to my students. However I wish to you a very cheerful and happy amusement.

Négy nehéz, de tapasztalatokban gazdag esztendő után, ma utóljára csendülnek fel a soproni diákok bucsuszavai a vancouveri magyar közönség előtt. Ma utóljára halljuk a kedves dallamokat:

"Mindnyájan voltunk az Akadémian
Kár, hogy elmúlt jāj de kár"

Eddig még minden évben maradtak hátra diákok, bucsuztatók, következő évfolyamok, akik átvették a szerepet és a szót a távozó idősebbektől. Most nem marad vissza senki közületek, mind elmentek, mind a 140 en, akik ezalatt a négy év alatt végeztétek. Így ma én mondom hát a bucsuszót, az utólsó üzenetet, az Alma Mater nevében.

Gondolhatjátok, milyen felkavart érzések között teszem ezt, mennyi esemény emléke dul bennem, mikor becsukom a kaput mögöttetek és utatokra engedlek benneteket, mint a legfiatalabb gyermekét az apa, hogy kipróbáljátok ifju szárnyaitokat a mindennapi élet küzdő terén, elérni álmaikat és vágyaitokat, melyek egy más hazában, más tájak ölén születtek, de itt kell azokat megvalosítani, messze idegenben szokásaiban és gondolkodásában más országban és társadalomban. Eltávozástokkal sokat veszünk, az elmulás érzése vesz erőt rajtunk, mert ezzel az eseménnyel lezárult életünk egyik szakasza, egy olyan szakasz, mely soha többé vissza nem jön.

Hiányozni fogtok mindég és mindenkor és sokat emlegetünk majd Titeket. Jókedvetek, nótás lelketek idézzük majd, ha ránkül a bus magány nyomasztó gondja. És amikor rátok gondolunk eszünkbe jutnak elképzeléseink, melyek a forradalom alatt születtek:

Fogtok e emlékezni arra, hogy apáitok bennetek látta a magyar jövő megtestesülését

hogy belőletek akarta faragni az erős, Istenét és hazáját szerető új társadalmat

vajjon megmaradtok-e magyarnak, -becsülettel, tisztességgel harcolva letiport hazánkért

marad-e szeretet bennetek egymásiránt, mely közösségünk összetartója volt immár másfél évszázadon át, gyökereit mélyen eresztve a selmeci és soproni hagyományokba

fogjátok-e látni és érezni a felelőséget, melyet a világ kritikus és nem megbocsájtó szeme követel tőletek, hogy ősi magyar jellegeteket megtartva, valósi éneteket mutassátok, ne az ő saját rossz kópiajukat, ennek a hasadt társadalomnak.

szokolésben }
és felfogásban }
} személy világnak.
} felfogásban
} életkörülményben

Valóban, mindég arra fogunk gondolni, hogy azok maradtatok - akik voltatok - régi fiaink, saját véreink.

És ha egyszer valaki hazamegy közületek, mint vándor a hosszú utról, vigye el azok üzenetét, akik itt maradtak, - vigye el az emléket ennek az emlékezetes estnek, amikor annyi magyar jött el, megmutatni szeretetét, ragaszkodását hozzátok és régi szokásainkhoz.

Vigyétek el a vancouveri magyarok üzenetét, - a magyar erdőknek,
a frissen illatos, és a magyar naptól aranyló buzamezőknek
a szőke Tiszának
a lágý habu Dunának
a sokat szenvedő, de mindég remélő magyar édesanyáknak
a csillogó szemű, tüzről pattant magyar leányoknak

mondjátok el nekik, hogy élt itt a Csendes Óceán nyugtalan partján ^{egy} ~~egy~~ ^{egy} néhány tiz magyar, aki jobban szerette a hazáját, mint a szabadságot, - jobban szerette a magyar ifjúságot, mint a saját életét és ha nyelvében, szokásaiban idegenné is vált, szívében a régi maradt, hazavágyó ~~magyar~~ magyar.

És mondjátok meg az otthoniaknak, hogy énekük a költővel együtt, mindig ez leend:

hiába kopók és ütések
drótsövények vagy fegyverek
hiába nérók és arénák
aranyrudak, bűvös szavak
Bennetek bizunk bennetek
Nektek elesni nem szabad
Nektek elesni nem lehet.